

Helle Thorning-Schmidts tale ved Socialdemokraternes kongres

Taler

Helle Thorning-Schmidt
Partiformand for
Socialdemokratiet

Dato

25. september 2009

Sted

Aalborg

Kære Socialdemokrater.

Når jeg står her i dag, ved jeg, hvorfor vi vinder valget den 17. november.

Fordi vi – kvinde for kvinde, mand for mand, region for region, kommune for kommune – har de stærkeste kandidater. Og jeg kan mærke det ansvar og den ydmyghed, vi alle har for det fællesskab, som vores Danmark består af.

Vi tror på idéen om et land, der fik velstand ved at være retfærdigt. Hvor fællesskabet aldrig lader nogen tilbage. Vi tror på et Danmark, hvor der er brug for og plads til, at alle mennesker udfolder deres evner. Hvor de bredeste skuldre med stolthed bærer de tungeste byrder. Hvor hver eneste generation kæmper for at give deres børn og børnebørn endnu bedre vilkår, end vi selv fik.

Derfor er det altid dejligt, men aldrig let at være socialdemokrat. Men meningen med vores parti er ikke, at vi skal have det nemt. Det er at gøre gavn.

Vi ved, at vi må knokle for hvert eneste skridt vi tager frem. Men det gør os kun mere målrettede og beslutsomme. Det får os kun til at ranke ryggen og yde en ekstra indsats. Det gælder hver dag i vores kommuner og regioner. Og det gælder i Folketinget.

Danmark står midt i den værste økonomiske opbremsning siden Anden Verdenskrig. Vores eksport er gået i stå. Fabrikshaller, der før summede af lyd, er blevet stille. Boligpriserne falder og falder. Drømmehuse er ved at blive til gældsfængsler for tusinder af helt almindelige mennesker, der købte deres bolig det forkerte år. På få måneder er arbejdsløsheden fordoblet. Over 100.000

mennesker er sendt ud i ledighed. Og hvis ikke vi gør noget nu, vil det tal blive til 200.000 indenfor de næste 2 år. Selv når alle regeringens små panikinitiativer er regnet ind. Regeringen vælger at se næsten 200.000 danskere i øjnene, trække på skulderen og sige: Vi kan ikke gøre mere. Vi vil ikke gøre mere. Vores budskab er et andet. I dag siger vi klart og kraftfuldt til befolkningen: Socialdemokraterne vil aldrig nogensinde se passivt på, at arbejdsløsheden bare vokser og vokser.

Jeg kan huske, hvordan usikkerheden gjorde sit indtog, da jeg var ung i 80'erne. Også dengang svigtede man helt almindelige mennesker, da arbejdsløsheden fik lov at stige. Da de havde brug for hjælp, kiggede man væk. Man rakte ikke hånden frem.

Jeg tilhører en generation, hvor mange aldrig fik en fair chance for at komme på arbejdsmarkedet eller for at få en uddannelse. Prisen var høj for mange af mine jævnaldrende. Venner, der skulle have haft et job, fik en pension. Tusinder blev ladet tilbage med misbrugsproblemer og nedbrudt selvtillid. Det tager år at bygge et ungt menneskes selvværd op – men ganske få måneder at kaste dem ud i tvivl og ensomhed. Derfor blinker alle mine advarselslamper, nu hvor ungdomsarbejdsløsheden eksploderer. Når det stort set er umuligt at få en praktikplads. Når unge med en færdig uddannelse må stille sig om i arbejdsløshedskøen. Det er nu, vi skal vende udviklingen. Der er nu, vi skal have gang i væksten. Regeringen tror, at den kan få Danmark ud af krisen ved at fortsætte den selvsamme kurs, der var med til at skabe problemerne. Den vil ikke lytte. Og den har intet lært. Da jeg for et år siden sagde, at Danmarks største problem ikke ville blive manglen på arbejdskraft, men mangel på arbejdspladser, lukkede Anders Fogh ørene i Statsministeriet – og arbejdede i øvrigt videre dag og nat på at sikre et nyt job til sig selv i udlandet. Man mente, at jeg talte krisen op. Man mente, at alt var i skønneste orden. Men barometeret stod på økonomisk stormvejr. På det tidspunkt brugte hver dansker 104 kroner, hver gang han eller hun tjente 100 kroner. Der skal ikke meget husmodersnilde til at se, at det ikke holder i længden. Danmark blev et land med for meget gearing og for lidt næring. Danmark blev et land med for meget Stein Bagger, med for meget bonusbingo i bankerne. Vi har haft gode tider i Danmark. Men sandheden er, at vi har brugt de gode tider dårligt. Vi har ikke satset på uddannelse. Hospitaler. Miljø. Grøn energi. Jernbaner og veje. Idéer. Udvikling. Men på skattelettelser. Vi har forsømt fremtiden og satset på privatforbruget. Socialdemokraterne har hele vejen igennem sagt sandheden om krisen. Og vi har

den rigtige plan for at vende udviklingen.

Vi har foreslået at fremrykke offentlige investeringer for 31 milliarder kroner for at sætte gang i Danmark igen. Det er investeringer, som alene skal gå til at skabe beskæftigelse i de private erhverv.

For vi ved, at offentlige investeringer virker 3 gange så effektivt som skattelettelser, når det handler om at skabe vækst og beskæftigelse. Regeringen har valgt skattelettelser, der ikke virker. Man har troet, at hvis man stak hovedet i et hul og cyklede til Paris, så skulle det nok gå alt sammen.

Men krisen går ikke over af sig selv. Der skal handles nu. For er det ikke nu, hvor naboen går ledig, at vi skal sætte ham eller hende til at reparere vores skoler, vores veje og vores sygehuse? Er det ikke nu, vi skal få moderniseret vores kloakker og vores infrastruktur? Og er det ikke nu, vi skal gøre Danmark til verdens førende klimanation?

Vi er ikke i tvivl. Det hjælper at gøre noget. Det nytter at investere i mennesker og i fremtiden. Men vi skal også være ærlige. Det Danmark, der kommer ud på den anden side af krisen, bliver et anderledes Danmark. Det bliver et Danmark, hvor vi ikke producerer de samme varer som før. Og vi bliver et land med nye arbejdspladser.

De seneste måneder har jeg rejst rundt i Danmark. Jeg har været på byggepladser på Amager. På Højbjerg Maskinfabrik i Århus. På Aalborg Portland ganske få kilometer herfra. Og mange, mange andre steder.

For jeg er overbevist om, at man skal kunne lytte for at kunne lede.

For ganske få uger siden var jeg på Lindø for at tale med tillidsmændene og ledelsen. En af vores største arbejdspladser lukker. Og hele Fyn er ramt. Men det er mere end det, som forsvinder.

På Lindø fortalte en af de unge tillidsfolk mig en historie, jeg ikke kan få ud af hovedet. Hele sit liv havde han vidst, at han skulle være skibsbygger. Det var hans far og hans farfar før ham. Sådan er det, når man er vokset op omkring Lindø. Og han havde glædet sig til at komme i gang.

Nu sad han en aften med sin dreng, Victor på 6 år, og læste i bøger som man jo gør. Og Victor havde valgt den klassiske bog, ”Hvad Kan Jeg Blive”, som havde været i familien i mange, mange år. Derfor var siden med skibsbygger helt slidt – den havde nemlig været slået op mange gange.

Og da Victor bladrede hen på siden, sagde han: ”Far, jeg bliver aldrig skibsbygger, vel?”.

Svaret var nej. For der bliver ikke bygget flere store skibe i Danmark. For Victors generation ligger fremtiden på en anden type arbejdspladser. Som specialister og udviklere i en global produktionskæde. Med kinesiske og polske kollegaer. Med hele verden som hjemmemarked.

Det ved Victors far. Det ved alle på Lindø. Og det ved de også i Frederikshavn, hvor jeg var i sidste uge for at lytte til de mange hundrede mennesker, som har mistet deres arbejde på Man Diesel og på Martin Productions.

Alle steder er folk så stolte af deres arbejde. Det gør indtryk, når plaststøberne på Coloplast fortæller mig, at de har knoklet for at blive blandt verdens bedste indenfor deres fag, så virksomheden kan klare sig i den benhårde globale konkurrence.

Men de ved også, at det ikke er nok at være bedst, man skal også være først. Hele tiden skal de danske virksomheder udvikle sig opad i værdikæden. Det slår mig gang på gang, at de mennesker, der er tættest på krisen også har den mest realistiske forståelse af hvor stor en omstilling, der venter for os alle.

Jeg har mødt så mange mennesker, som er blevet fyret, men som er parate til at skifte spor og tage en ny uddannelse. En kvinde lidt op i årene ville være buschauffør – nu var det hende, som skulle sidde bag rattet. En anden ville være merkonom og puklede om aftenen, mens hun passede sin plads på fabriksgulvet om dagen. Mange – særlig de kvindelige specialarbejdere har sagt til mig, at det måske er nu, at man skulle se at få den 9. klasses eksamen.

For nogle uger siden var jeg på Damixa i Odense. Det er en virksomhed, som blandt andet producerer vandhaner. Her mødte jeg en kvinde i 40erne. Helle, som vi jo hedder i den årgang, var helt klar i mælet. Hun vidste godt, at hvis hun igen skulle have et job, så skulle hun have en uddannelse. Hun var parat til at

støve den gamle HFeksamen af og blive skolelærer. Men hun havde ikke råd. Det har man ikke, når man som voksent menneske sidder med forpligtelser for sin familie.

Vi har i dag et Danmark, hvor voksne mennesker ikke har råd til at foretage et sporskifte i livet. Det kan bedre betale sig for dem, at få en passiv ydelse end aktivt at dygtiggøre sig.

Det vil vi ændre. Derfor har vi foreslået, at Helle og andre skal kunne tage en kompetencegivende uddannelse på højeste dagpengesats. Det er kun rimeligt. Det er fair. Hvem er vi som samfund, hvis vi står i vejen for mennesker, der ønsker mere uddannelse? I stedet for at lukke dørene bør vi åbne dem og vise respekt for mennesker, der tager initiativ til at dygtiggøre sig.

Og hvis jeg nogensinde skulle komme i tvivl om, hvorfor vi kæmper så hårdt for at få det flertal, så behøver jeg bare at tænke på dem.

Alle de hårdtarbejdende mennesker, der findes i vores land. Mennesker, der står op hver dag og går på arbejde. Mennesker, der arbejder på treholdsskift og er hamrende stolte af det, de er med til at skabe. Det er dem, der skaber vores velfærd, og det er dem, der bygger fremtidens Danmark.

Selv om Danmark lige nu står med udfordringer, vi ikke har kendt i flere årtier, så er det også tidspunktet, hvor vi kan nå nye mål. Det er nu, vi beslutter hvilket Danmark, der kommer ud på den anden side af krisen.

Vil vi have et Danmark med gamle dogmer og falske modsætninger mellem vækst og velfærd? Hvor mennesker bliver underordnet markedskræfterne, og hvor krisen blev brugt til at optrevle fællesskabets fine tråde.

Vil vi have mindre sikkerhed for almindelige lønmodtagere? Større forskel mellem rig og fattig. Verdensklasse uddannelse for de få, men dårligere skoler for de mange.

Eller vil vi have et Danmark i forandring og fremdrift? Hvor vi har modet til at se hinanden i øjnene og stille krav – også store til hvordan vi får et Danmark, som er stærkere end det, vi fik af vores forældre.

Det er nu, vi skal have kraften til at skubbe gamle modsætninger til side og finde nye løsninger i fællesskab.

Sammen med SF har vi fremlagt en omfattende plan for fair forandring i Danmark. Det handler om at nå 4 mål.

Vi vil have et sundere, klogere, grønnere og et mere retfærdigt Danmark. Det er fire mål, der længe er blevet diskuteret i dansk politik. Det er nu, vi viser, hvordan de kan nås. Konkret og præcist.

Vi har længe vidst, at sundheden i Danmark halter efter andre lande. Vi lever ikke lige så længe som vores svenske og norske naboer. Risikoen for at dø af kræft er langt større på vores side af Øresund. Fordi vi er langt dårligere til at forebygge sygdomme. Og fordi vores sundhedsvæsen ikke har ressourcer til at følge med udviklingen.

Vi ved også, at problemerne ikke kan løses uden flere ressourcer og langt mere fokus på at forebygge de store livsstilssygdomme, som f.eks. kræft.

Så vi kender problemerne. Vi ved, hvad der skal til for at løse dem. Spørgsmålet er, om vi er klar til den nødvendige forandring.

Det er Socialdemokraterne. Vi vil skaffe 3 milliarder kroner ekstra om året til vores sygehuse – og 2 milliarder ekstra om året til forebyggelse. Pengene findes ved, at det skal være dyrere at leve usundt. Vi vil hæve prisen på en pakke cigaretter til 43 kroner. Og gøre det dyrere at købe fødevarer, der indeholder for meget sukker og fedt.

Det usunde bliver dyrere, og pengene går direkte til mere sundhed og forebyggelse. Det er sund fornuft, og det er fair forandring.

Vi er stolte over, at Connie Hedegaard anses for at være et af de 100 mest indflydelsesrige mennesker i verden – det er bare drønærtigt for klimaet, at hun ikke er det i Danmark. Det skulle være så grønt – og så er det faktisk skidt. Danmark halter bagud i den helt nødvendige omstilling af vores produktion, hvis vi skal have en chance for at bremse klimaforandringerne.

Står det til Socialdemokraterne, skal Danmark igen være et af de lande, der går

forrest. Et af de helt store klimaog miljøproblemer kommer fra trafikken. Danmark er Europas bilkirkegård, og vi har en pinlig forældet kollektiv trafik. Det betyder, at vi udleder alt for meget CO₂.

Svaret er enkelt: Det bør være billigere at købe en miljørigtig bil og dyrere at køre i den. Og vi må og skal skaffe penge til bedre og billigere kollektiv trafik.

Så vi kender problemerne. Vi ved, hvad der skal til for at løse dem. Spørgsmålet er, om vi er klar til at gennemføre den nødvendige forandring.

Det er vi. Vi vil halvere registreringsafgiften på miljørigtige biler. For socialdemokrater kan sådan set godt lide biler – de skal bare være grønnere. I dag er det kun de mest velhavende, der har råd til at køre grønt. Det vil vi ændre, så også skolelæreren, sekretæren og smeden kan købe en moderne og sikker familiebil – samtidig med at de passer på miljøet.

At halvere registreringsafgiften for grønne biler er dyrt. Derfor skal man betale lidt for at køre på de danske veje. Og i København skal vi have en særlig løsning. Det skal koste ekstra at tage bilen ind til hovedstaden. Men alle pengene skal bruges til at gøre den kollektive trafik bedre og billigere. Så vi giver pendlerne et reelt alternativ til de endeløse bilkøer på vejene ind til København hver morgen.

Den løsning har man valgt i moderne storbyer som London, Oslo og Stockholm. Det samme skal vi gøre i København.

Vi vil have billigere biler, og det skal være dyrere at køre i dem. Og vi skal målrettet hjælpe pendlere ved at skabe en kollektiv trafik, der virker. Sådan tager Danmark nye skridt. Sådan vil vi skabe grøn fair forandring.

Når vi diskuterer hvad Danmark skal leve af i fremtiden, så kender vi svaret. Det er viden. Uddannelse. Idéer. Vi ved det kræver, at alle danske børn får den bedst tænkelige uddannelse. Helt fra de er små. Men vi er langt fra målet.

Tænk, at der i dag er færre unge af årgang, som får en ungdomsuddannelse end for 10 år siden. Tænk, at næsten hver sjette elev forlader folkeskolen uden at kunne læse og skrive godt nok til at tage en uddannelse. Vi taber alt for mange af de unge på gulvet. Det er spild for den enkelte. Det er spild for samfundet.

Og vores mål er klart. Hvis de børn ikke mærker, at der kommer en socialdemokratisk regering – så er der slet ikke nogen grund til, at vi skal sætte os ind i regeringskontorerne. Deres fremtid er vores vigtigste mærkesag.

For vi kender problemerne. Vi ved hvad der skal til for at løse dem. Og vi er klar til at gennemføre den nødvendige forandring.

Vi er parate til den største økonomiske saltvandsindsprøjtning i folkeskolen i nyere tid. Vi vil bruge 2 milliarder kroner ekstra om året på vores elever. På et højere fagligt niveau. Bedre IT. Skoler med verdens bedste undervisning. Både til de dygtigste og til dem, der har svært.

Pengene skal findes ved at kræve et ekstra bidrag fra de virksomheder, der har fået store særlige fordele under den borgerlige regering. Vores forslag betyder, at selskabsskatten kommer på niveau med vores nabolande. Tyskland og Sverige. Men først, når virksomhederne igen tjener penge.

Bankerne skal give et særligt bidrag. De har fået enorme skattelettelser, da opsvinget var på sit højeste. Og bagefter massiv statsstøtte, da nedturen kom, og det viste sig, at de havde soldet et årtis overskud væk.

Derfor er tiden kommet til, at vi styrker vores økonomi og konkurrenceevne ved at bede Danske Bank betale lidt mere til danske børn. Sidst, men ikke mindst er tiden inde til en mere retfærdig fordeling. Det vil for alvor være en forandring efter 8 år med voksende ulighed.

Det er rimeligt og rigtigt at lette skatten på arbejde. Det er en god idé, at færre skal betale topskat. Derfor skal ingen almindelige lønmodtagere frygte, at vi ruller deres skattelettelser tilbage, når flertallet skifter.

Tværtimod. Vi vil hæve beskæftigelsesfradraget med 6000 kr. Så de mennesker, der skal arbejde Danmark ud af krisen, får et signal om at vi støtter deres indsats.

Samtidig er det på tide at påskønne de mennesker, der har arbejdet de ældre. Det er ikke alle ældre, der har store opsparinger og sommerhuse i Sydfrankrig og Grækenland – det er faktisk et mindretal. Flertallet har en stram økonomi, selvom de har knoklet hele livet. Derfor skal landets pensionister have 5000

kroner ekstra om året. Det er penge, der gør en forskel på et lille husholdningsbudget.

Det er ikke store, urealistiske forbedringer. Men de kommer mange mennesker til gode. Så det koster selvfølgelig. Skattelettelser skal altid finansieres. Derfor har vi foreslået at lægge en lille afgift på de hurtige aktiehandler. Og at indføre en ny moderne millionærskat.

En skat, der vil tage toppen af de enorme skattelettelser, Lars Løkke og Pia Kjærsgaard har bevilget de allerrigeste i Danmark. På den måde kan vi sikre, at de bredeste skuldre stadig bærer mest. Det er ikke så svært. Det handler om værdier.

Sporerne er lagt. Fair Forandring kan gøre Danmark sundere, grønnere, klogere og mere retfærdigt.

Men er det nu så klogt at sige ligeud, at nogle skatter og nogle afgifter kommer til at stige? Hvorfor ikke bare fikle sig ud af det, ved at opfinde en fond over i Finansministeriet? Eller ved at lægge en masse små beløb sammen, som alligevel skulle være givet og så kalde det noget mundret.

Tænk bare på Kvalitetsreformen, Højteknologifonden, Løkkeposen til sygehusene og Anders Foghs historiske satsning på Grøn Vækst.

Ville det ikke gøre vælgerne glade, hvis vi var lige så opfindsomme? Mit svar er nej. Det er den gamle måde at føre politik på. Sådan handler kun en regering, der ikke ønsker at stå til regnskab, men som hele tiden forsøger at smyge sig udenom.

Vores hospitaler bliver jo ikke bedre af, at de får bevilliget de samme penge flere gange. Og vores ældre får ikke flere penge i dagligdagen af, at vi hæver ældrechecken med den ene hånd, mens vi med den anden fordobler prisen på mad.

Den måde at føre politik på er en tand for smart til mig. Jeg bryder mig ikke om fifleri.

Netop nu har vi brug for en ærlig og redelig regering, der ikke sparker nedad.

Som får bundlinien til at gå op i respekt for borgerne og ikke af frygt for at blive opdaget.

Den regering, jeg ønsker at stå i spidsen for, vil altid være hårdere ved sig selv end sine modstandere. Den regering, som jeg ønsker at stå i spidsen for, vil være ærlig og loyal overfor befolkningen. Vi vil ikke komme med løfter, som vi ikke kan indfri. Et nyt flertal vil sige tingene, som de er. Også når det er svært, og når sandheden giver mere og ikke mindre ansvar.

Samme indstilling gælder for vores udlændinge og integrationspolitik.

I kender mig. Jeg voksede op i Ishøj. Jeg så med mine egne øjne, hvordan det langsomt, men sikkert blev overladt til vores medborgere i de sociale boligbyggerier at stå for integrationen. Mens andre – på sikker afstand af problemerne – talte om det berigende kulturmøde.

Jeg ved, at integrationen ikke virker, når der findes skoler som kun har elever fra indvandrerfamilier. Jeg ved, at integrationen ikke virker, når der findes boligområder, hvor der ikke bliver talt dansk.

Og der er noget helt galt med integrationen, når indvandrerbander hærger på Nørrebro. Når der i Vollsmose er et udbredt hashmisbrug blandt de helt unge drenge. Og når der i Ishøj med jævne mellemrum bliver brændt biler eller containere af.

Derfor har jeg hele tiden sagt, at der er en sammenhæng mellem hvor mange udlændinge, der kommer til landet og vores evne til at skabe en vellykket integration. Derfor fastholder vi 24 års reglen og tilknytningskravet.

Men jeg ved også, at der skal mere til for at få integrationen til at virke. Integrationen kommer kun, hvis man vil den. Den kommer kun, hvis man oprigtigt og engageret stiller krav. Der er så mange ledige pladser omkring samfundets bord, der venter på at blive taget.

Vi har en grundlæggende respekt for ethvert menneske. Vi tror på klar tale og kontante krav. Men også en udstrakt og venlig hånd til dem, der gerne vil være med. Uanset religiøs baggrund. Og vi nærer ingen illusioner om, at vi får en bedre integration med den nuværende regering. Den har haft 8 år til at prøve.

Problemerne er blevet større og ikke mindre.

Integrationen er gået i stå. Vores hospitaler er ikke gode nok. Arbejdsløsheden er blevet fordoblet. Virksomheder lukker en efter en. Klimaet bliver svigtet. Det taler efterhånden for sig selv.

Danmark har brug for et nyt flertal. Og jeg mener nyt.

Som den første socialdemokratiske partiformand går jeg til valg på at lede en regering, hvor SF også tager del i ansvaret. Det gør jeg med stolthed. For sammen med SF – og meget gerne Det Radikale Venstre – kan vi danne den stærkeste regering i nyere Danmarkshistorie, hvis flertallet skifter efter næste valg.

Derfor vil jeg gerne sende en hilsen til vores venner i SF – eller SOCIALISTISKFOLKEPARTI, som venstreløverne er blevet trænet til at sige. Tak for samarbejdet.

Jeg vil også gerne sende en hilsen til vores venner i Det Radikale Venstre: I skal vide, at døren til et regeringssamarbejde efter næste valg stadig står åben.

Og at jeg håber, at I på et tidspunkt er klar til at bevæge jeres parti ind i et mere forpligtende samarbejde med Socialdemokraterne og SF. For enhver ved, at hvis man reelt ønsker indflydelse og ønsker at forandre Danmark, så kan det kun ske sammen med os.

Jeg har respekt for Det Radikale Venstres holdninger. På alle punkter. Også når det gælder skatteog udlændingepolitikken. Derfor har vi sammen med SF fremlagt forslag, der på mange punkter imødekommer de Radikale. Hver gang har de Radikale været velkomne. Hver gang har de valgt at stå frit.

Husk på, at vi i udlændingepolitikken vil styrke integrationsindsatsen. Sikre anstændige vilkår for asylansøgere. Og afskaffe starthjælpen. Husk på, at vi i skattepolitikken vil fremme forebyggelsen med højere afgifter på cigaretter og usunde fødevarer. Beskatte landbrugets forurening. Og sikre endnu lavere skat på arbejde for almindelige lønmodtagere.

Alt sammen mærkesager for os som for de radikale. Som man kan få igennem

sammen med et nyt flertal. Men aldrig sammen med Lars Løkke og Pia Kjærsgaard.

Derfor virker det ikke længere, når de Radikale truer med at skifte side og stemme mod SSF og med VKO i skatteog udlændingepolitikken. Og hvis de agter at gøre det, bør de sige det til deres vælgere nu. Hvis I mener, at I vil smide 10 års arbejde for at få et nyt flertal på gulvet, fordi vi vil indføre en millionærskat, så skal I sige det nu.

Vi ønsker et tæt samarbejde med de Radikale. Et samarbejde, der bygger på en ny respekt for hinanden. Derfor lytter jeg selvfølgelig til de Radikales leder, når hun nu åbner for et samarbejde, der bygger på den skattepolitik vi har fremlagt. Sammen med andre reformer. Det synes jeg er konstruktivt. Det vil jeg gerne kvittere for.

Vi ønsker at give tryghed til borgerne om skatten. Det er kun rimeligt, at borgerne forlanger tryghed om deres privatøkonomi. Derfor har vi sagt meget tydeligt; at den skattepolitik vi lægger frem nu, er den vi gennemfører et valg på.

Det betyder blandt andet, at vores løfte om at frede boligskatterne ikke er til forhandling. Boligejerne har det svært nok i forvejen. De behøver ikke frygte et regeringsskifte.

Og derfor kan man regne med, at vi sætter handling bag ordene, når vi lover at lade de bedst stillede betale for at et bedre beskæftigelsesfradrag til almindelige lønmodtagere, og 5000 kr. mere til pensionisterne. For selvfølgelig skal der rettes op på Danmarkshistoriens skæveste skattereform, når vi kommer til. Det kan ikke komme som en overraskelse for nogen. Heller ikke de Radikale.

Der er ét parti mere, som jeg synes vi skylder en hilsen her fra vores kongres. Det er Dansk Folkeparti. Lad mig sige én ting til Pia Kjærsgaard.

Når flertallet skifter efter næste folketingsvalg, så vågner du til en ny politisk virkelighed. Så ændrer vi spillereglerne i dansk politik. Så er din tid som Danmarks mest privilegerede magthaver endegyldigt forbi.

Lad mig gøre det helt klart: Dansk Folkeparti kommer aldrig nogensinde til at spille rollen som parlamentarisk grundlag for en socialdemokratisk regering.

Men Pia Kjærsgaard får heller ikke lov til at gemme sig i rollen som forfulgt uskyldighed.

Jeg vil værne omhyggeligt om, at du får ret til at fremføre alle dine synspunkter – på linie med alle andre partier. Så jeg kan sige klart fra, hver gang dine forslag er useriøse eller usympatiske.

Og jeg vil indbyde dig til forhandlinger – på linie med alle andre partier. Så enhver kan se, om du vælger at holde sammen med de andre i den borgerlige blok – eller om du vil støtte en politik, der virkelig gør en forskel for de dårligst stillede, for de ældre, for almindelige lønmodtagere. Så vil det stå klart, for den enkelte dansker, at Pia Kjærsgaard gerne vil have din stemme – men hun vil ikke tale din sag.

Da jeg foreslog, at der blev lagt et loft over direktørlønningerne i de banker, som har modtaget støtte af staten – præcis som man har gjort i de socialistiske højborge Tyskland og USA – var det Dansk Folkeparti, der forhindrede forslaget i at blive gennemført.

Da det kom til skatteforhandlingerne, var det Dansk Folkeparti, der sikrede flertal for at give de bedst stillede historisk store lettelser. En bankdirektør, der tjener 2,5 millioner kroner om året, får fra den 1. januar 150.000 kroner ekstra til sig selv. Pensionisten stort set ingenting. På grund af Dansk Folkeparti. Og hvorfor er Dansk Folkeparti slet ikke optaget af at hjælpe 50.000 fattige børn?

Hver gang Dansk Folkeparti får chancen for at trække Danmark i den rigtige retning, svigter Pia Kjærsgaard. Hver gang der skal placeres et ansvar, mangler hendes stemmer. Sidst, da statsministeren slap for at blive stillet til regnskab for at have foræret privathospitalerne knapt en milliard. Penge, som vi kunne have brugt på kræftbehandling

Og Pia Kjærsgaard tager sig godt betalt. Og under Lars Løkke er der simpelthen ingen grænser for, hvad de kan slippe af sted med at forlange. Har Pia Kjærsgaard lyst til at blive kulturminister, så tør statsministeren ikke afvise, at hendes ønske går i opfyldelse. Han siger, det er et hypotetisk spørgsmål. Og det har vi før hørt fra en Venstre statsminister, der ikke ønskede at svare på et spørgsmål.

Og hvis Dansk Folkeparti mener, at klimapolitik er noget hysterisk pjat, så siger statsministeren dem ikke imod. Selvom han skal være vært for et globalt klimatopmøde om 2 måneder. Det kan godt være, vi har fået ny statsminister. Men det er stadig Pia Kjærsgaard, der bestemmer det hele.

Man må håbe for Lars Løkke, at han er bedre til at styre sin cykel, end han er til at styre Pia Kjærsgaard. Men Lars Løkke har en sidste chance for at vise Pia Kjærsgaard, hvem det er der bestemmer. Regeringen skal tage stilling til den kriminelle lavalder. Dens egne eksperter advarer kraftigt mod at sætte børn under 15 år i fængsel. Det vil ikke hjælpe på ungdomskriminaliteten. Tværtimod. Men Dansk Folkeparti er ligeglade. De vil gøre alt, hvad de kan for at få et retssystem, hvor børn bliver sendt i fængsel. Derfor vil de have sagen på bordet i finanslovsforhandlingerne. Og der må regeringen jo ikke forhandle med andre end Pia Kjærsgaard. For Socialdemokraterne er der ikke noget at rafle om. Vi vil ikke sænke den kriminelle lavalder. Vi vil ikke sætte børn i fængsel. Danmark er dårligt tjent med en regering, der sidder som forskræmte gidsler på ministerkontorerne. Danmark er dårligt tjent med en regering, som frygter Pia Kjærsgaard mere end den kæmper for fremtiden. Danmark har brug for nyt politisk lederskab. Og det kan kun komme fra Socialdemokraterne. Derfor skal vi sætte alle kræfter ind på at få et godt valg den 17. November. Vi har klare mål: Når stemmerne er talt op, er vi det største parti. Vi har flest borgmesterposter. Og vi har ansvaret i de fire store byer – København, Århus, Aalborg og Odense. Det bliver ikke let – slet ikke. Men med Nicolai i Århus. Med Henning i Aalborg og med Anker i Odense står vi solidt. Og i København har vi fået den stærkeste kandidat hovedstaden kunne ønske sig. Frank, da vi og københavnernes havde brug for dig, så var du parat. Tak. På samme måde er vi ambitiøse, når det gælder valget til Regionsrådene. Vi vil være størst, og vi vil have ansvaret i flest regioner. Det er store mål, vi har sat os. Men det er mål, som vi skal nå. Ikke for jeres skyld. Ikke for borgmestrenes skyld. Og ikke for min skyld. Men for borgene og velfærdens skyld. Jeg er helt overbevist om, at det betyder noget, om der sidder en socialdemokrat for bordenden, når de vigtige beslutninger om vores fælles sundhedsvæsen skal træffes. Det er ikke ligegyldigt, om det er en venstremand eller en socialdemokrat, der har ansvaret for vores folkeskoler, eller hvordan vi behandler vores ældre. Vi er parate til at påtage os et ansvar over hele landet. Med ydmyghed og ærlighed. Når vi går herfra på søndag, går vi direkte ud og fører valgkamp. Og vi gør det sammen. Vi har ikke Venstres millioner. Vi har ikke den lokale presse i ryggen. Men vi har viljen til at løfte sammen. Og vi har hinanden. Vi vil møde danskerne, der hvor de er. På

deres arbejdspladser. På gågaden. Og i deres hjem. Vi vil gå Danmark dørtildør. Ved Europaparlamentsvalget bankede vi og vores fantastiske DSU'ere på 100.000 døre. Når vi når frem til den 17. november, har vi banket på 250.000 døre i hele Danmark. Vi har talt med danskerne over en rose og en kop kaffe. De ved, hvad vi står for. Og vi ved, at vores største opgave er at knokle for helt almindelige menneskers helt almindelige hverdag. Jeg glæder mig til at komme rundt i Danmark. Jeg glæder mig til at stå i spidsen for vores fælles valgkamp. Kære kongres, jeg skal til at slutte. Vi har nogle gode dage foran os. Der er mange venskaber, der skal genopfriskes. Der er håndslag og knus og kram, der skal gives. Men der er en stol, som står tom i salen. Der mangler en kraftfuld røst i vores midte. Den 4. august gik Svend bort. Vi har mistet en god kammerat. Sidste år holdt Svend en smuk og vigtig tale til os her i denne sal. Jeg husker tydeligt, hvordan han delte sin sygdom med os. Og hvordan han takkede for at være med på vores rejse. I dag er det os som takker Svend for, at vi var en del af hans liv. Vi mindes og savner varmen fra en uopslidelig livsgnist. Og vi husker hans sidste ord til os: Verden er endnu ung. Der er endnu meget, der skal gøres. Der er altid et bjerg, der skal bestiges. En dal, der skal passeres. Rejsen fortsætter. Og sådan er det for os socialdemokrater. Den bedste tid ligger altid foran os. Vores største drømme er endnu ikke drømt. Vi er bestandig på vej. Fremad i fællesskab.

Tak for ordet.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helle-thorning-schmidts-tale-ved-socialdemokratiets-kongres-2009>